

வ
சிவமயம்.

மதுரையில்லா தேவகோட்டை

சதாவதானி

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஜயரவர்கள்

இயற்றிய

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

நான்மணிமாலை

கோவை - முத்துவிநாயகா

இரட்டைமணிமாலை.

இவை

கண்டதேவியைச்சார்த்த

சொன்னநாதபுரம்

செ. முத்தப்பசெட்டியாரவர்கள்.

குமாரர்

இராமநாதச்செட்டியாரால்.

சென்னை

இலக்ஷ்மீவிலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

யு.வ.வ. - புட்டாசென்.

O-194MSA1,S

M76

296.810
2866 3

சிவமயம்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
நான்மணிமாலை.

விநாயகர்

வெண்பா.

வான்மணியை யன்னதிரு வாசகர்தாட் குத்தொடுக்கு
நான்மணிமா லைக்கென்னுண் னாழிமே—மேன்மையுள்
வாரணத்த னேத்தெடுக்கு மைங்கரத்து மும்மதத்து
வாரணத்த னற்றாண் மலர்.

அ.

வெண்பா.

பொன்னூர் பெருந்துறையிற் பூவார் குருந்துறையுந்
கென்னூர் பெருமான் றிருவருட்டேன்—முன்னுளி
லுண்டி. லொனவாத லூரடி. தாழ்பவர்க்கே
யுண்டி ரிரண்டுபொரு ளும்.

(க)

கவித்துறை.

பொருளாகமஞ்சரி தஞ்சொல் லவுமரும் புங்கவனான்
டருளாகமஞ்சரி யாரொன நீள்பொழி லார்கரும்பர்
மருளாகமஞ்சரி தோய்வா தவூர வரையவுறுத்
தெருளாகமஞ்சரி யைக்குணில் லேனையுஞ் சேர்த்தருளே.

(உ)

விருத்தம்.

அருள்செனியுமொருகடவு ளடியைப்பாடி யழுதுகணிர்ப்பெ
ருக்கினுளே யுமிழ்ந்துகொஞ்சு முருகுமொருதிருவாத லானென்

னு மொண்டவன்னுண்மலனாநித முன்கிப்பாழி, மருவமனநெகி
ழுவலார்பாவான்னார் மலமயையமண்ணவரும் விண்ணோர்தாமு
ம், பெருகியவன்பொடுபரவி மலர்தூயேத்திப் பெருக்குவார்க்கு
விழிநீ ருண்ணெகிழ்ந்தே.

அகவல்.

நெகிழ்ந்துநெஞ்சக நின்மலனொருவன்
பெரும்புகழென்னும் பிறங்குபாந்கடவிற்
புந்திமத்தென்னு மந்தாரீற்றியதை
யன்புறுத்தி யகரம்பாறபிணித்
தின்புறமத்தித் தின்சவைகனிந்த
திருவாசகமெது மொருமாமருந்தத்
தெய்வப்பலவாச பெட்டடப்பருகிக்
களிகொளநாவெதுவாதினள்ளித்
தந்தனையன்பொ மந்தவேளாண்மைக்
கியற்றுமைமாறென் றிலதென்னும்மவர்
கூறுத்துதியையுங் கொண்டினையதனால்
வெறுப்பம்விரும்பும் வெறுத்தனையெனநனைத்
தோந்தனனடியேன் செங்கயல்பாயந்
தாமனாடரும்பர் தகர்த்துகுதேறல்
வாவியினிரம்பி வழிந்துபல்கால்வழிச்
சென்றுபூம்பழனச் செந்நெலைவளர்க்குங்
கோதறுபல்வள வாதவூர்ப்பிறந்து
பழுதிலாநீகின் பயப்ப
வழுதிமத்திரனும் மண்ணிவாழ்ந்தோயே.

வெண்பா.

வாழ்ந்தோணத் தாழ்த்து மதியா விடின்கித்தாற்
ளுழ்ந்தோண மெலாத் தழைவிக்குஞ்—சூழ்த்தாயு

(ச)

மந்திரனாய் வாதவூர் வந்தருளு மெம்பெருமான்
மந்த திருவா சசம்.

(கு)

கவித்துறை.

திருவாசகத்தை வின்வா வெதிரர்கள் செப்பிவினை
மருவாசகத்தை விடாதயர் மூகையர் வன்பவங்க
மொருவாசகத்தை மறந்தோர் பெருந்துறை புட்குருந்தர்
தருவாசகத்தை யொழியென் றான்மறை சார்ந்தவனே (சு)

விருத்தம்.

சார்ந்துநீ றுறியின் மிகவுமம்மதுரைத் தனிமுதல்விருப்பு
ள்ளன்போலு, நேர்ந்தவனின்னைப் பொருளினக்கொண்டு நீள்வ
னநரிசனைப்பரியாத், நேர்ந்தவன்கொண்டதான் மட்பொறைசு
மந்தான் நிருமெயிலழையுந்தென்னின், வார்த்தபொற்பிரம்பா
றபட்டனனதனால் வாதவூர்வந்ததேயகனே. (சு)

அகவல்.

தேசிகமணிகீரர் வாசகதேர்தன்
டாமலாமலர்ப்பூங் கோமளப்பள்ளித்
துஞ்சியெழுதருட மஞ்சிறைச்செங்கா
லன்னங்குடையு மணியெனவணிகொளு
மந்நலார்மூழ்கலி னாதன்வரலாற்றினை
யுணராதவருந் தணவாப்பெருநலக்
கங்கையேயென்னக் கருதுந்தகைகால்
வையையந்துறைகெழு வாதவூர்வள்ளல்
தேன்னவர்பெருமான் நிருவேலங்கவார்து
பெருந்துறைபுகுந்து பெம்மான் நிருத்தளி
நற்ககிநனுசப் பொற்புறவியற்றிப்
பின்பவன்வினவப் பெருஞ்சீர்க்கந்துகப்

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

கொண்டனனைவவரு மென்றுக்கூறிய
கைதவமொழியவர்க் குய்தகுண்மையைத்
தந்தையுணர்ந்தே முந்தொருபெரியார்
பொய்மையும்வாய்மையிடத்தபுனாதீர்த்த
நன்மைபயக்கு மெனினென
வன்மைபயப்ப வழங்கினரன்றே.

வெண்பா.

வழங்குஞ் சடையறுக்கும் வாழ்வான் கதியை
யழங்கும் கொடிய வதிப்பை--வழிந்துகிசை
போதலூர் தேறல் பொழியும் பொழில்குழந்த
வாதலூர் கோன்றான் மலர்.

கவித்துறை.

நலரும்பா னாப்பொழில்வா தலூர் வகுத்தமண்ணிற்
பலரும்பா ரும்புகழ்திரு வாசகம் பார்ப்பதிகா
தலரும்பா வணியான்சொன் மறைவா டாத்நிறிநீ
நலரும்பா மெனவேண்டா வடைமொழி யாயுமினே.

விருத்தம்.

ஆய்ந்துடாம னருட்கடலி லாழந்துமுகந்து பருவியதைவா
ய்த்திருவா சகமென்னு மழையாப்பொழிந்தா பெனினுமென்
ன், றேய்ந்தமனமாஞ் செய்வீனிலோர் தனியும்விழுந் லிலாவ
ன்ன, மேய்ந்தமடமைக் குடைமூடிந் றென்னேவாத ளுர்முக்
கை.

அகவல்.

முசினிகர்வண்ணன் முந்தொருபகலிற்
படியிடமுழுதோ சடியால்வணாசெய
வோக்கிமேலெழுந் தாங்குயாபல்லவய்

பாதவமலிதரு வர்தலூரினையோ
 யுன்றுதிவாசக மொருகால்வினவிய
 வன்றேவிடையே நன்பருக்கன்பா
 நண்புறுபரமனு மண்பொறைசுமந்தே
 சடைத்தலைசிவக்கத் தழும்புறமெய்யிற்
 கிட்டருமடியும் பட்டனென்னி
 னென்றுறுமன்போ லெடுனி
 னின்றிருவாசக நிகழ்த்துவரியாரே.

(கஉ)

வெண்பா.

யாரோனு மன்பா யெடுத்தவர்தந் தான்மலர்க்கோர்
 தாரோனுஞ் சாத்தூந்தா தர்க்கன்றி—கேராக
 பாணிக்க வாசகத்தார் பாழறிவுக் கெட்டுமோ
 மாணிக்க வாசகத்தார் வாழ்வ.

(கங)

கவித்துறை.

வாழ்வாரணத்தைத் திருவா சகஞ்செய் வரதனெதிர்
 குழ்வாரணத்தை யுரியா னடிக்குத் தொழும்பவன்பா
 வாழ்வாரணத்தை யலமரின் மானு மடியினையிற்
 றுழ்வாரணத்தை யுடையார்க் குமேற்பதஞ் சாருவனே.

(கச)

விருத்தம்.

சாருமுத்தி யின்பவீட்டிற் சண்பைவேந்தெ னப்புகா
 தாரும்ற்று நீதனித் தடைந்ததென்னி னோறெச்
 சேரின்மற்ற வர்க்குமங்கு சிறிதிடம்மு றுதுகொன்
 னேருபுத்த னைக்கடிந்த நித்தசைவ மெய்யனே.

(கரு)

அகவல்.

மெய்யுருவாகி விளங்கியபரமன்
 செய்யதாமரைச் சேவடி மலரின்

ஞானந்தத் தேனாற்பெருக்கைக்
கட்டெண்ணெயையும் கூறியதனையும்
பொச்சாந்திருக்கும் புகழ்கொள்வாதலுர்
மேற்கவுதித்து மேன்மைகொள்
போதகனென்னும் பொறிமாணசுரும்பே. (கசு)

வெண்பா.

சுரும்பாக வைம்புலத்திற் ருழந்தலையு மென்னென்
சிரும்பா யிருக்குகின்ற னெண்ணிற்—சுரும்பாகத்
தித்திக்கு நல்ல திருவா சகமுடையாய்
முத்திக்கெவ் வாறு மொழி. (கசு)

கவித்துறை.

மொழிகண்டன நடைபூங்குழல் வானிதழ் மொய்கமலம்
விழிகண்டன மலையாதுமை பாகன் விடரிறைந்து
கழிகண்டன தருள்சேர்வா தலூன் கழல்பணியும்
வழிகண்டன னிரிக்கண்டனன் முத்தி மனைவழியே. (கசு)

விருத்தம்.

வழிதேனெழுநூல் கொன்றைமுடி வானோர்பெருமா னை
பொழில் லொழியாவளமைத் திருவாத லூர்வாழாமத் தியர்க
ள்குஞ், தெழிலாய்தித்த வாசகக்கோ னென்றேயுணரா தறிவ
ழிக், பழிதோய்மனத்தார் வீழ்ந்துழலும் பவர்க்கமெதுவோ வ
றிகிலே. (கசு)

அகவல்.

அறிவுருவாவி யகிலத்தெங்கு
நிறையும்பாபா விறைவன்றிருமலர்ப்
பாதம்பரவும் வாதலூழ்கள்
சேவடிக்கன்புசெய் தாவில்தொண்டர்க்கு

மங்கனமியலா தயர்தியவர்க்கு
மம்மைப்பிறப்பென் றறையுமொன்றிநே
யாதெனினன்பணத் தீதறுமுத்தி
விழுங்கியுமிழா மெய்மையினுந்
தொண்டிறுமன்பிலாத் துகளரை
புண்டனறுமிழா வுண்மையானுமே.

(௨௦)

வெண்பா.

உண்மைமறை யோ துவது முள்ளவலம் போக்குவதற்
பின்மைப் பயன்முழுதுஞ் சேர்ப்பதுவும்—வண்மையினுன்
மாசுகலும் வாதலூர் வந்தருளு மெந்ததிகு
வாசகமே யாகு மதி.

(௨௧)

களித்து.

மதியாதவனை யுறுந்தன் பொழிற்றிரு வதபிரிப்
பதியாதவனை விடைபார்க் கினியவன் பாதமலர்
குதியாதவனை யுழன்றுயிர் மெய்மைத் துறந்தபின்கொள்
குதியாதவனை யவர்வயிற் றுட்கருக் காணியதே.

(௨௨)

விருத்தம்.

காணியெனக் கருதியிலை தீட்டியமண் னோடுகளை கம்பென்
னென்னுங், காணியமும் பொருளைச்சீர்த் தந்நசையிற் கோ
டியிலேவர் கடறெடுத்து, வேணியணி கங்கையினு னடிபரவு வாத
புரி வேந்தன்னுளிற், பேணியவன் டொபுகட்டல் பெறவல்லா
ர் நாற்பொருளும் பெறவல்லாரே.

(௨௩)

அகவல்.

வல்லாவொளின் மாநிலவளைப்பிற்
சொல்லாடருஞ்சீர்க் கோதிகின் மல

னித்தியசைவ நெறியுண்டவாவர்
தம்மினும்வல்லார்ச் சாற்றினரனடிச்
சங்கமபத்தித் தவமுளர்தூமந்
நல்லாரவரின் வல்லார்வாதலு
மெம்பெருமான் நெறியடிக்கன்புசெய்
தொண்டிடையவோ தொகுத்தவீவர்தமின்
வல்லவத்தம்மை வகுக்கிற்
சொல்லுமத்தொண்டர்க டொண்டவந்தாமே.

(௨௪)

வெண்பா.

தாமே தமைப்புசுழத் திக்கதன் நென்றமொழி
புமேன் மறுத்துப் புகழ்ந்துசொள—லாமாமா
மாணிக்க வாசகனார் வண்டா மலையடி யைப்
பேணிப் பணிந்தொழிந்தான்.

(௨௫)

கலித்துறை.

யின்னம்பணி வமெனநாட் சழியல் பிறைமுடிமேற்
துன்னம்பணி சங்கரனின் நருட்பயந் துய்த்தவன்செய்
யின்னம்பணி வந்திரிவா தலூர னடிமலரைப்
பொன்னம்பணி யதென்றின்னே தலையினிற் பூர்வமனமே.

விருத்தம்.

மனமெனு மோர்தடத்து வாதலு ரிறைவனென்னும்
கனமுறு ஞானுதித்தன் சுழல்பணி வாய்மைப்பத்தி
பென்னவில் வனசமன்னு னின்னருட் கதிராற்பாய்த்து
வனமுற மலர்வதன்றி மதியினுன் மலராதன்றே.

(௨௬)

அகவல்.

அன்றுதாயிலியா யாடையின்றெனினுந்
துன்றுகோவனமுமொன் நின்றுவெற்றையாய்ச்

சென்றையமேந்தித் திரியொரோழையனை
யடுத்தழிவுறுத வருஞ்சீர்ச்செல்வம்
பெற்றனைநீநினை யுற்றதெத்தியானூர்
தூயருஞ்சீரிய னுமினனதனான்
மழைநீகர்ப்புரவுடை வாதலூர்வன்னா
லிலருறுமுலகி வில்லார்க்கார்த்து
வாழ்வறலின்றெனும் வழக்குமுடையார்ச்
சார்ந்தேபெறவெனநீ தன்மையு
மோர்த்தேனின்றென் றாழொன்றுநினை.

(உஅ)

வெண்பா.

உரினாதென் னேர்துன் பொழியலர் மங்கன்
பெரினிறைபே ரின்பு பெறலா மநினைருண்
மாயறைக்கு மேலாகு மாணிக்கவாசகர்தாட்
டாமரைக்கு மெய்வந் தனை.

கவித்திறை.

வந்தனையாற்றி லனின்சீ ரழகனை வந்துதிமினகு
கிந்தனையாற்றி னனைந்திலன் வையைத்திருப்பெயர்தே
னந்தனையாற்றி னெழில்வா தலூர நமன்படர்பின்
னுந்தனையாற்றி னெற்கார்தனை யாவந் திதவுவாரே.

(கஉ)

விருத்தம்.

உதவலினிய கதியையினக் கும்பர்பெருமான் கைமாரு
முதிருமதூர வாசகத்தோய் மூன்புரினது துதிக்கொண்டா
னதனையதுவேட் டனைதருமந் தவர்க்குத்ததிக்கிற் கதிதருவே
மிதனையழியின் கரியென்ன வெழுதிக்கவந்தான் சாட்டுதற்கே.

அகவல்.

காட்டாங்கதியிலக் கணமினிதுணர்தர

மாசினெஞ்சத்து வாதலூர்

தேசிகனளித்த திருவாசகமே.

(௩௨)

வெண்பா.

திருவாசகமென்னுந் தேனெழுநூல் கஞ்ச

மருமா மலரணைய வாயான்—முருகாருந்

தாளிணையை நெஞ்சே சனனக் கணையரிபும்

வாளெனவே யெண்ணி வளங்கு.

(௩௩)

கலித்துறை.

வணங்கத்தலை யுளதென்றேத் திலன்மணி வாசகன்றூட்

கணங்கத்தலை மொக்குள்ளைப் புளகெழக் காற்றூழிவார்

பிணங்கத்தலை நகராப்புல்லாப் போற்றுவன் பின்னமனா

ளிரங்கத்தலை யெவன்செய்திடு வேனவ் விடர்கெடவே. (௩௪)

விருத்தம்.

இடர்கெடப்பொலி வாதலூர்மன்னவ யாவராயினுமே

சுடர்பரப்புன தானதர்ன்மண்ணிய தோயமோர் துளியா

லடர்தரத்தலை மீதளாய்நண்ணிய வாடினொனினே

விடமடுத்தவ னேரவானன்னதி மேவுவார்தலையே.

(௩௫)

அகவல்.

தலைபத்துளபிசி தாசனன்றன்கைச்

சினாகின்டெடுத்துத் திவவினல்யாழின்

றங்கிரியென்னத் தைவந்திசைத்த

தவாதவின்னிசை யவாலியலிஹையோ

னெத்தமையவாவு மிருநலம்வேண்டி.

மாசகல்வர்தலூர் மணிகிள்

வாசகனடிக்கு வைக்குதுமவாவே.

(௩௬)

வெண்பா.

அவாவென்ப வெல்லா வயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்தென்—தவாக்கியுமெய்
மாற்றினரான் மாணிக்க வாசகர்தர் தான்மலர்கட்
காற்றவ்வா வற்றவடி யார்.

(௩௭)

கனித்துறை.

அடியார்க்கடுத்த விழுமங்க ளோசகவ னன்றளந்த
படியார்க்கடுத்த பொழில்வா தலூர்வரும் பண்ணவன்வெங்
கொடியார்க்கடுத்த நீதெனச்சளி சூல்கரங் கொண்டநறை
வடியார்க்கடுத்த முடியா னாய்ந்தவனே.

(௩௮)

விருத்தம்.

வாய்ந்தபுசமுத்திருவாத லூழிகடம்மை மாமதுரைமாறன்
லாகச் சுலோலிவேந்திரத்தாற், பாய்ந்துவருங்கடியகதி வவரை
யுடைப்பனைமேற் பைப்பையமன்சுமந்து மெய்தளர்த்துமண்
னிற், சாய்ந்துலகந்துஞ்சாது துஞ்சுமரனாத்தழும்புயடவெங்
கண்ணு மெவ்வெவர்தம்மாட்டு, மேய்த்துபடவடிப்பித் திருந்து
மவடியா னென்றேயுரைப்பரவர்பாலாயினோ.

(௩௯)

அகவல்.

பாற்கடற்றுயின்ற மாற்குக்கையணி

வலம்புரிவைக்கும் புலம்புரிபேழை

கெப்பத்திகழும் கழனிகளுன்றருழ்

வாதலூர்ப்பிறந்த பொதகரின்தைத்

தொண்டாக்கொள்ளத் தொண்டிகொளொருவ

௧௨ ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் நான்மணிமாலை.

னியம்பியவேத மெளிகினதன்பொருள
விளங்குதலிலதான் மெய்மையினிகர்ப்பது
கருந்தாதேரின் கனிந்தசொற்கலை
தழீஇயசெம்பொருடருந்தமிழ்வேத
மெளிகின்விளங்கு மியல்பினும்
நெளவினிகர்ப்பது சேருமும்பொன்னே.

(௧௦)

நான்மணிமாலை

முற்றிற்று.

சுவமயம்.

கோவை

முத்துவிளையகர்

இரட்டைமணிமாலே.

காப்பு.

வெண்பா.

சீர்பூத்த செங்கமலச் சேக்கையவள் காருணியங்
கூர்பூத் துவவுகிருக கோவையில்வா—தோர்கோட்டு
மாலேமதிக் கைமுத்து வாரண மிரட்டைமணி
மாலேகொள் வெண்ணுள் வரும்.

தூல்.

வெண்பா.

பூமகளை நெஞ்சிற் பொலியப் பொருத்துமொரு
பாமகளை நாலிஹற்ப பண்ணுமான்—மாமருவுஞ்
சுட்டருறை கோவைமுத்துச் சீர்க்களிநே தறகண்டு
கொட்டெலைக் கொள்ளுபவாக்கு. (ச)

சுட்டளைக்கவித்துறை.

பவக்கா டெறிந்திடுங் கோவைமுத் தத்தியைப் பார்த்தகண்க
னவப்பார் வைபொன்றினை மேலுறக் காணு நவிலதனை
புவப்பா யிறைஞ்சு தலைதலை மாலே புவந்தணியுந்
தவக்கப் புறுங்கை துதிக்கையொ டேரண்பு தாங்கொருமே.உ

தாங்குகரி யெட்டெந் தவாமைந்தொ மிம்பரிக்கும்
பூக்குகரி யாகாப் புறம்புமுளு—மோங்கு
கரியாரு மிக்க கவின்கோவை நன்ன
கரிவாழு முத்துக் கரி. (ரு)

கரியா னனத்த னொருவென் மருப்பன் கனத்தொனிரும்
பெரிதா னசெஞ்சடைப் பைங்கட விளத்தினன் பீதகத்தா
லரிதா வமைந்தன் முப்புரி தூலின னூர்ந்ததிரு
விரிதா ரணிக்கு ஞாயர்கோ வைமுத்து விரியகனே. (ச)

வினாயகனே யென்று விகிருதலோர் போற்றிக்
கனாவினுமே காணக் கரியே—முனும்வேழ
முத்தெனவே நோன்றியதான் மூதுலகஞ் செய்யாகு
மத்தமிகு கோவைகளும் பாம். (சு)

ஆம்பலம் முத்தமி நாய்வுடை யீரில் வவனிமிசை
யோம்பிமீம் வேயின்முத் தொன்றொடு வேழமுத் தொன்றவற்றி
னும்புகன் முன்னது கோவைக்கு ருது நவில்பினது
வாம்புகழ்க் கோணை மறுமே லதியாது மதித்திடுமே. (சு)

மதிக்கவரு நீவேழ வான்முத்தா னுயென்
றுதிக்கும்வியப் பொன்றில்லை யோர்ந்தால்—விதிக்கரிய
நின்றதை தன்றொழிலே நிற்குமுள தாலியல்
நன்றோசொல் கோவையிறை யே. (எ)

இறைவா னவைசிறி தும்படாமுத் திபழகசீர்
நிறைவா னவைதுலங் கக்கரிசெற்றவ நீன்கயிலே
யுறைவா னவையையத் தத்துய்த்தவாவென் னுணர்த்திறைஞ்சிக்
குறைவா னவைகெட வாழ்மினெப்போழ்தினும் கோணையிலே.

கோவைமுத்த சுப்பட்டாற் கோக்குஞ் சரமென்றே
யாவர்தாம் பெட்டகத்தி லேயொள்ககார்—நாவல்லி
ரன்பிலா லொல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்புமுரி யார்பிறர்க்கென் றீர். (க)

முத்துவிநாயகர் இரட்டைமணிமாலை. ௧௫

என்ற யினுங்கினை யொப்பரின் றுதை யிருந்துதிக்கை
குன்று தடைத்தனன் மாமனெடுப்பக்கைவேனை கோடுகொண்டா
னின்ரு யுமொப்பறப் பாகாங் குசமுந் தம்பரித்தா
ளென்ற ஓநின்முகம் வேறெவார் கோவைமுத் தெங்கனிநே. (1)

கனிற்றிறைக்கு வேம்புமுத்தி கால்முத்துக் குத்து
கனிற்றிறைக்கா லந்துதித்தாற் சட்டங்—கனிற்றிறைக்கு
முத்தியாணக்குக்கோவை முன்னவர்க்காளாய்ப்பெறுவேன்
முத்தியாணக் குச்சேரா முன். (௧௧)

முன்ன ளினின்றற்கை யோர்கயமீர்த்துரி மொய்க்கவெழி
லின்ரு கமுற்றமறைத்ததுங் கோடொன்றை யெற்றியது
மென்னு முகின்றிருச் சாளுபகச்சி யிசைத்தனனே
நன்னு வலர்க ணிறைகோவைவாழ்முது நாயகனே. (௧௨)

நாயகனே யென்றுங்கினை நாடியொரு காற்றுதித்தோர்
நாயகனே யென்றுகொல நன்னுகின்றார்—தூய
விழுச்சீர் மிகுகோவை வேழமுத்தெந் தாய்க்
யழுக்காறி லாய்போலு மால். (௧௩)

ஆலத் தரித்தகன் னூர்முனையாணை ளாமிரண்டைக்
கோலத் தரிக்கவுட் கொண்டழிவீர்திருக் கோவைநக
ரோலத் தரித்த குழலுமைகான்முத்தி யாணையொன்றை
மேலத் தரிக்கவுட் கொள்ளின்வெண்யாணைப் மேவுவீரே. (௧௪)

மேவவிங்கோர்நற்புதுமை வேழமரி யைத்தாழங்
கோவைமுத்துவேழத்தைக்கோளரியொன்—ரோவலின்றித்
தாழ்ந்ததது வன்றோர் சரபமது மக்களிற்றைத்
தாழ்ந்ததது வேபுதுமை தான். (௧௫)

பதுமலக் கோவைமுத் தெந்தைகின் நந்தைநீர் போற்றுக
கொதுமலக் கஞ்ச ஓளுரென்ப தோர்த்து துயல்சரப
மதுவெனத் தோன்றின் மாதல சிங்க மதையடர்த்தான்
பதுமகர் மேலன்பு பூண்டோர்க் குறவிலை போலுளதே. (கக)

யுள்ளதில்ல தென்றில்ல துள்ளதென வேமயங்கித்
தென்னுதலில் லாமற் றிரிவேளை—யுள்ளயகர்
தென்றுதென் லத்தாளு மோகொடிருக் கோவைவெலு
மின்றமிழர் வாழ்முத் திடுக. (கக)

இபமுக பூம்பொழி லார்வண்டி னமே லெழுந்தமொய்த்துத்
தபமுக விண்ணவர் தங்காவலர்களைத் தம்மிடஞ்செய்
நயிஞ்சு கோவைமுத் தெந்தையென்றேத்தலமுடையார்
சம்முக லோபக்கு ளு லிரஞ்சிலர் கிணையே. (கக)

காலினயும் வேதனையுந் காய்த்துடைத் துப்படைத்தெக்
காலுமனப் போனனையுந் தாக்கலா—தாலநீவோர்
மிக்கதிருச் கோவைமுத்து வேழப் பிரான்றனைப்
பக்கலணித் தாழ் பவர். (கக)

தாழ்த்தவர் தம்மையுயர்த்தவாக்குந் தனையொருகாத்
குழ்த்தவர் தம்மைவின் னொர் குழுவைந்திடுந் துன்பவத்தி
லாழ்த்தவர் தம்மைக் கணமிசையேற்றி யருளுமடம்
போழ்த்தவர் தம்மினகு சேர்கோவைவாழ்முத்துப் பூக்களிதே.

இரட்டைமணிமாலை

முற்றிற்ற.